

Pospešila je korake.

»Zaman bo frfotal netopir v moj tempelj.
Glej, Kurent, v oblache-golobčke nad seboj!«

Ozrla se je v njega za hip še vedno s smehljajem na ustnicah. Dvignila je roko kot v slovo in stopila v prostor. Med skale je udaril krik. Zakričala pa ni Veleja. Pozno v noč je visel Peter nad previsom in strmel v globine. V roki je tiščal šopek planik. Nad njim je neslišno sameval mesec. Kot orjaški svileni prt je ležala mesečina nad temami v nedosežnih prepadih.

* * *

Na otok so se zgrinjale množice. Od vseh bregov so drseli čolni proti sredini. Tudi mati, sestra in Jela so poromale h godbi. Na vrhu je stal Kurent s harmoniko in polnil vso dolino z godbo, ki je v solze raztajala srca. Kot metulji k luči so romali ljudje.

Pogled mu je plaval na množice. Videl je mater, sestro, ljubico.

»Povrni se k meni, sin,« so prosile materine oči.

»Ne morem radi žive, mati! Le moja godba naj bo tvoj sin odslej!«

»Pridi k meni, brat,« so šepetale sestrine ustnice.

»Ne morem radi žive, sestra! Le moja godba naj bo tvoj brat odslej!«

Jela je klečala kot ukovana v zemljo in razvezani lasje so ji padali na trato. Sladka grenkost se ji je začrtala v obraz.

»Ne morem k tebi radi žive, o ljubica! Naj bo moja godba tvoj ljubi odslej! Lepša in večna bo ljubezen ob njej!«

Kurent je igral in ljudje so prosili: »Ostani pri nas, Kurent, da nam bo vse življenje kot solnce.«

»Kdor je slišal godbo žive le enkrat, bo vekomaj mlad in nič več ne bodo potovali oblaki pod njegovim solncem.

Slišali ste, ljudje; spoznala si, mati, sestra, ljubica! Lepo vam bo in le zame grenko, da moram od vas. Toda prešerna in najlepša na zemlji je dežela žive. Kurent sem in z godbo bom potoval čez polja, v doline, čez gore, čez jezera in morje. V vseh krajih dežele hočem graditi svetišča živi, da zbežijo sence in spoznajo ljudje svojo pesem!«

Z godbo v duši so se razgrnile množice in stopal je mimo matere, sestre, ljubice, ljudstva v čoln in se peljal proti bregovom. Silno nebo žive se je bočilo nad njim,

SESTRE ZVEZDE IN OČE NAŠ

FRANCE BEVK

Poslušam bitje lastnega srca,
poslušam, kaj mi govori...
Udarci... Skozi udarce vpije greh sveta
v pridržanem joku do neba:
zemlja je žolč in kri!

Nikogar ni izmed vseh stvari,
ki bil bi brat, vsi smo si zveri.
Le sestre zvezde je prižgala mati luč,
da sijajo nam v dno zenic,
da dajo našim dušam novih perutnic.

V višavi pa je Oče naš...
Če več mi do življenja ni,
izteza dlan, ko črva me na nji drži.
Le sestre zvezde in Oče naš,
vse drugo zver, vse drugo žolč in kri.

SOBA

EDVARD KOCBEK

Prva stena je siva,
druga stena je siva,
tretja stena je siva,
četrti stena se skriva
v zlomljen somrak.

Vsaka stena vzdihne piše.
Vanje misel hieroglif riše.

Morda sem ujetnik:
vznemirja me vsak korak.
Morda sem puščavnik,
ker vidim samotni oblak.

Vse, vse za zidovi slutim.
Še večnost tam odzad,
še tisto čutim.

SAMOGOVOR MOČNEGA

EDVARD KOCBEK

Spečo silo božam v sebi
in se mraka bojim.

Teško je biti morju brat
in ga s suho roko bičati.

Budno moram stražiti
ob vratih slonokoščenih.

Enkrat bomo šli skozi Velika vrata.
Ali smo izpili dovolj nebesne modrine?